

סרן ורדון דניאל

447896

בן אלזה ויוסף

נולד ב- כ"א אב תרצ"ט 6.8.1939

התגייס לצה"ל ב- 1959

שרת ב- פלס"ר 95

נפל ב- כ"ח אייר תשכ"ז 7.6.1967

בקרוב על אל-עריש.

ורדון דניאל,

בן יוסף ואלזה. נולד ביום כ"א באב תרצ"ט 6.8.1939 בגבעת ברנר. סיים את לימודיו בבית הספר התיכון שבמקום. גויס לצה"ל בנובמבר 1959. היה תוסס ופעיל מטבעו וכן היה מפעיל אחרים בלהטו ובהתלהבותו. לא היה מכשול שהניא אותו מהגשמת איזו משימה ותמיד מצא את הדרך להגיע למטרתו. הליכותיו שקטות היו וצנועות והוא נחבא מאחורי מעשיו. בשובו מן הצבא ראה את ייעודו בשיקום בית גוברין; שם בנה את ביתו יחד עם חברתו לחיים וגידל שם את בתו ואת בנו. לפני מלחמת ששת הימים נקרא דני למילואים והאנשים אשר הלכו עימו ואחריו דבקו בו מיד, כי סגולה מיוחדת של מנהיגות טבעית היתה טבועה באישיותו. לאל עריש נכנסה יחידה של חטיבת חיל רגלים (במילואים) יחד עם כוחות שריון. שם התחולל קרב עז בין אנשינו לבין המצרים, וביום השלישי לקרבות, ביום כ"ח באייר תשכ"ז 7.6.1967, היו אנשינו עסוקים בטיהור בתים וכוכים; דניאל היה סגן מפקד יחידת הסיור שעשתה עבודה זו. אך בעוד הטיהור נמשך פנה מפקד החטיבה לקבוצה של אנשי הסיירת בהצעת משימה חדשה – להוביל זחל"ם אל סימטה צרה אחת, החסומה מימין ומשמאל בבתים, כי בחצר שבקצה השני שכנו פצועים ישראלים – וכל הכניסות אליה היו נתונות לאש של חוליות חיילים מצריים, שנורתה מטווח של מטרים ספורים, וזו לא אפשרה את חילוץם והצלתם. נעשו ניסיונות בעזרת זחל"ם לפרוץ את הקירות אך לא עלו יפה. כמה חיילים זינקו לתוך הסימטה ומיד חזרו על עקבותיהם כשאש סמיכה חוסמת את המעבר. אך דניאל קם והתנדב לחסל את האויב, לחלץ את הפצועים ולפנותם אף כי ידע ברורות שבפעולה זו הוא מסכן את חייו. יחד עם חובש זינק קדימה אך אש התופת אילצה אותם לחזור; פעם שנייה ניסו ושוב נאלצו לשוב כשהקליעים חולפים על פניהם. הוא ידע לבטח את סיכויו לעבור בשלום קלושים ביותר אולם את הפצועים לא היה מוכן להפקיר וזינק פעם שלישית אלא שלא הספיק לזרוק גם רימון אחד לשם חיסול האויב וחילוץ הפצועים, כי צרור כדורים פגע בו ובדרך לבית החולים מת מפצעיו. הניח אשה ושני ילדים, ובנו טרם מלאה לו אף מחצית השנה בנפול האב. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי לשעת חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות בגבעת ברנר. על גילוי אומץ לב ורוח התנדבות בפעולה זו של חילוץ פצועים צוין דני לשבח מטעם הרמטכ"ל. זו היתה הפעם השלישית – והאחרונה – שהוא זכה לציון לשבח. פעמיים קודם לכן – על לחימתו האמיצה במבצעים קודמים (פעם בכפר סולד ופעם בנוקייב). לאחר נפילתו הועלה לדרגת סרן. תקליט הנקרא "שירים לדני" יצא לזכרו. חוברת על שמו הוצאה לאור על ידי קיבוץ בית גוברין. זכרו הועלה בחוברת "החטיבה במלחמת ששת הימים" וכן בחוברת הזיכרון "אשר נפלו במלחמה" של הקיבוץ המאוחד. קיבוץ גבעת ברנר הוציא ספר לזכר בניו שנפלו – ודניאל בתוכם. בילקוט עזבונו של הבנים שנפלו במערכות ישראל – "גוילי אש", כרך ד' – הובא מעזבונו.

"יהי זכרו ברוך"

הקרב האחרון

שמעון רס"ן, מפקד סיירת חטיבת המילואים, מספר:

ב-6 ליוני נכנסה החטיבה למלחמה. היא ניהלה קרב גדול לטיהור כל מערך הארטילריה והמערך המנהלי של אום כתף... יחידת הסיור נחלקה לשניים. דני ואני, לקחנו כל אחד, מחצית היחידה. למחרת החלנו לנוע לכיוון אל עריש. הסיירת נכנסה מצפון וכעבור שעתיים נפגשו כל הכוחות (רגלים ושריון) במרכז העיר. לגבי הסיירת, נסתיימה המלחמה אותו יום. אולם הנחה זו היתה מוקדמת מדי.

ב-7 ליוני המח"ט אמר כי צריך להכניס זחל"ם העירה וביקש שנתלווה אליו. יצאנו על שני ג'יפים והזחל"ם בינינו. כשהגענו אל תוך העיר נתבהרה לנו המשימה: כוח הגדוד המטהר, נשתהה כולו סביב סמטה רצופה מבוכי חצרות. שם שכבו שנים או שלושה מפצועי הגדוד, וזה מעל לשעתיים שכל הנסיונות לחלצם עולים בתוהו. בקצה הסמטה שאורכה 20 מטרים, שני קירות גבוהים סגרו עליה ורק אלומה של אור חיוור הפציעה דרכם פנימה – שכבו הפצועים בחצר הפנימית והבלתי חדירה. סביב התבצרו צלפים מצריים, בנקודות שונות, מוסתרים מעין רואה בתוך מבוך החצר-בתוך חצר.

הפקודה היתה להכניס את הזחל"ם עד למקום הימצא הפצועים ולשוב אל היחידה. אך הסמטה צרה- שני אנשים כתף אל כתף לא היו יכולים לעבור לרוחבה. וכי מה עוד יכולנו לעשות במקום שגדוד שלם, על קציניו וחיליו, ניצב אין עונים? אבל משהו מבפנים, ריתק אותנו למקום. ללכת משם זה היה כמו להפקיר את הפצועים... עמדנו כך רגעים ארוכים ומתוחים, באין יודע מאין תבוא הישועה. הבטתי בדני. ראיתי כי משהו ניצת בו. לגביו היה זה מצב קלסי. הוא אמר לי מילה אחת בלבד "רגע", ומיד קפץ לראות מה עוד אפשר לעשות שלא בדרכים המקובלות...

...דני לא ויתר. בעקשנות עזה ואופיינית, נכנס פעם נוספת. הלכתי אחריו. הוא עבר כברת דרך בתוך הסימטה, לפתע נורה צרור מכלי נשק אוטומטי. שמעתי את דני קורה אלי: שמעון, נפצעתי. הצל אותי. הוא שכב מתבוסס בדמו... ניסיתי להרימו והוא איבד את הכרתו בזרועותי.

על התנדבותו לחסל את האוייב ולפנות את הפצועים, בידיעה ברורה שבפעולה זו הוא מסכן את חייו, קיבל דני את הצל"ש של הרמטכ"ל. מה שעשה דני באותה סמטה חשוכה באל עריש, היה מופת של יחידי סגולה.

חבריו מספרים על הילדות בגבעת-ברנר

משה זליגמן:

אני זוכר את הקלרינט של כיתה י"א.
- דניאל, אני מכיר אותך. תנגן שבוע, אולי שבועיים
ואחר כך תפסיק.
- נראה
- מתי אתה מתחיל?
- היום.
- איפה?
- כאן ועכשיו!

הרכבנו את הקלרינט הישן שנמצא במחסן כלי המוסיקה,
סתמנו נקבים מיותרים, דניאל רקק על הפייה והתחיל.
את שלב הדו רה מי, לימוד מפתחות ותווים השארנו
לאחר כך, התחלנו מיד לנגן שירים (חודשיים עבדנו על
"צאינה צאינה"). לשון רבים למה? משום שדניאל ניגן ואני
הקשבתי.

דיברתי עם המורה למוסיקה. הוא טען שאי אפשר לנגן בלי
לימוד תווים. המורה למוסיקה מעולם לא ביקר בחדרנו.

אלי:

זוכר אני כיצד היינו יושבים לעיתים תקופות על הדשא בטינר.
הוויכוח היה בעיצומו. והנה נשמע קולו של דני. הוא לא אמר: "חבריה
שרים" הוא פשוט היה מחלק את הקולות או דאג שיתחלקו, וכאילו
דבר לא היה קיים מלבד זה – היינו כולנו דבוקים באהבת השירה של
דני ומתחילים לשיר שירים מכל הסוגים. מתוך אותה חבורה בלטו
כמה חבריה והוא בתוכם. ושוב נתגלתה מנהיגות ויכולת הארגון. הוא
לקח את החבריה הללו והקים את רביעיית "גבעת ברנר".
תמיד היית שומע אותם שרים יחד, אבל למעשה היה זה דני שכינסם
והדביקם בהתלהבותו, כשהוא עומד בדרך כלל באחד מצידי הלהקה
ובתנועות עצורות אבל מאוד ברורות, מוביל, כאילו נולד מנצח.

יצחק תדמור:

פעם הראה לי דניאל תמונה אחת שלו שצילם וולטר. בתמונה נראה דניאל מרחף מעל לגדר תיל ליד שדה מרעה. גדר שגובהה למעלה ממטר. מסוג הגדרות שאנחנו היינו מפסקים אותן כדי לעבור דרכן, או הולכים עשרות מטרים הלאה ומוצאים מעבר נוח יותר. המצלמה עצרה את דניאל בדיוק מעל לגדר כשרגליו וידיו שלוחות קדימה. כשאני מנסה לחזור ולשחזר את דניאל של 10 שנות חברות ביננו, אני תמיד שב לאותה תמונה – דניאל יפה תואר, גברי, אופטימי, בעל ביטחון עצמי עצום ואינטואיציה מדהימה. דניאל של "ייהיה בסדר" ושל "אין בעיות".

מפקדיו מספרים על שירותו הצבאי

סא"ל צבי עופר, מושל שכם:

כשקיבלתי את הפיקוד על הסיירת של "גולני", נמצא דני בשלב האחרון של קורס הקצינים. הבחורים בסיירת לחצו עלי לדאוג שדני יחזור אליהם. הם טענו שהוא מוכשר במיוחד וכי אם אמנם, אני מחפש עמוד תווך ליחידה, שאותה, למעשה, הקימותי אז מחדש- הרי דני הוא מבוקשי.

... כשיצאתי מן המפגש איתו, כבר הייתי משוכנע שהבחורים צדקו. החבריה לא הגזימו, אמרתי בליבי. באותו מעמד הסברתי לו כי דרכו בסיירת והיעדים שאני מציב לה לא תהיה סוגה בשושנים. לא תעטוף אותו ההילה של גייפ הסיור הגומע מרחבים – אלא תלאותיה ומאמציה המפרכים של יחידה קרבית בשלבי בנייה וקליטה של טירונים טריים, אותם יצטרך לקבל כתורת מ"מ. דני הסכים מיד ואמר, שקל לו להתחייב, מפני שזו בדיוק הדרך בה רוצה גם הוא ללכת. כלומר בדרך הקשה: לקבל חומר טרי, לעצב אותו במו ידיו וללכת איתו בשעת המבחן בשדה הקרב.

שמעון רס"ן, מפקד סיירת חטיבת המילואים, מספר:

דני הגיע אל יחידת המילואים בעודו קצין סדיר. חייל מסוגו מ"מ גיפים מעולה, היה חסר לנו. ומעיד אני כי מעולם לא עשתה החטיבה עסק טוב יותר מאשר "רכישת" דני. הוא הגיע אלינו עם דרישות גבוהות-גבוהות של יחידה סדירה מובחרת בעלת עבר קרבי עשיר ומעוטר בשני צל"שים.

... דני בא ישר לסדרת אימונים קשה – בסיור רגלי – ומיד נתגלה בייחודו, הייתי אומר, בגדולתו. הכושר הביצועי שלו, היקף הידע המקצועי, ממש הדהים אותנו... האנשים דבקו בו. סגולה של מנהיגות טבעית היתה טבועה באישיותו. לא מנהיגות מן הסוג המלאכותי יותר, כזה שמלמדים בבתי ספר צבאיים. משהו כנה, טבעי, בדם.

הנני לציין לשבח את : -

מ/447896 סרן וורדון דניאל ז"ל

על גילוי אומץ לב וברח התנדבות.

לחלו תיאור המעשה :

ביום ה-7 ביוני 67, בשעות אחר הצהריים, טהרה החטיבה בה שירת סרן וורדון דניאל ז"ל כגן מפקד יחידת סיור, את העיר אל-ריש באחת מסמטאות העיר שכבו מספר פצועים של היחידה ומטווחיה, ללא אפשרות לפנותם מאזור שרוכזה בו אש אגב מטווח של מטרים ספורים. כל נסיון התקרבות לפצועים עלה בקורבנות נוספים. סרן וורדון דניאל ז"ל התנדב לחסל את האויב ולפנות הפצועים, בידיעה ברורה שבפעולה זו הוא מסכן את חייו. תוך כדי פעולה נפגע ונהרג.

יצחק דבין רב אלוף
ראש המטה הכללי

י"ט תשרי תשכ"ח
(23 אוק' 67)

27.5.1967

לצירני שלו לניצנישלן לאמא שלהם - שלי שלום ונסיקות!
כק פשוט אני מרשים.
הדיוק 18:00, החדשות - מקווים שירשע.

הבית הוא חלום ואתם יותר. אין כאן דבר הדומה
לשני אלה, ונראה כאילו לו אצדה שאי סגם לכינו לה.
אמנם אני כאן רק קצת יותר מספוא, אבל כלו
ההרשעה. אני לואם לקבוצ' לשעה קלה הביתה. כל זה
רק בדרך תוכנית, שהליכה, למשל, נאולה.

כואבים רבים, רחוקים וקרובים, ונהדר לבוא. מה
יותר אנשים נוצרת ההרשעה שכולנו יחד, דבר מה
הנותן הרשעת פיטחון - וזה חשיבות עצומה כרשע.

מה נשאר, למה לא משיע מכתב?
ישנן שמועות שמספעת ברנר באו לצורה ושיחררו פלחים לקצרה,
ואם לא - כיצד מסתדרים הצניינים? האם אתם מסודרים מבחינה
פסחונית? רק שלא תדחו זאת לרשע האחרון.

צד כמה שאני לוכר מתקרב יום ההולדת של ניצן. צרכו זאת ברוב
פאר והדר, ולא תשכחו דבר. תזמינו את כל הקבוצה מספעת ברנר
ותמסרו לניצני שם אותי מרימים שם חמש פצמים לכבוד יום
ההולדת. אם יש תמונה חדשה שצילמתו, שלחו לי.

לא חסר לי כמעט כלום, חבל שהינף איננו אצלי. לפצמים קר
פליפה והוא לא היה מזיק. נצמים קצת אדויים ללכלוק, ואין
הרשעה של אי-נחות בפלף האבק והחול, כאילו תמיד היה כך.

דני

לכל הילדים הנחמדים שלום!

אתם יודעים שאני וצוד הרבה אבות חיוניים.
איך? פשוט, יש לנו בלדים של חיוניים ורובים, ואנחנו שומרים על
הגבול שאף אחד לא יכנס.

אין לנו בתים ולא חמא, אלא אהלים ונרות ונדב גדול-גדול,
הרים וואדיות והמון אפנים גדולות.
ואפילו חיות למיניהן: הצבי, החמא, השוצל ועם ציפורים יפות
החיות רק בנאב.

אנחנו נמצאים בואדי גדול שבו יש רותב ענק, תחתיו הרמתי את
האהל שלי הקטן. אילו היו כאן הרבה מים בואדי היו פה יצרות
גדולות.

יש לפצעים סוכות חול ואבק שקשה לראות כמה צעדים קדימה,
ואז סוגרים את האהל ומחכים, או שיוצאים החוצה. במקום לחם
אוכלים אף חול, וזה טעים.

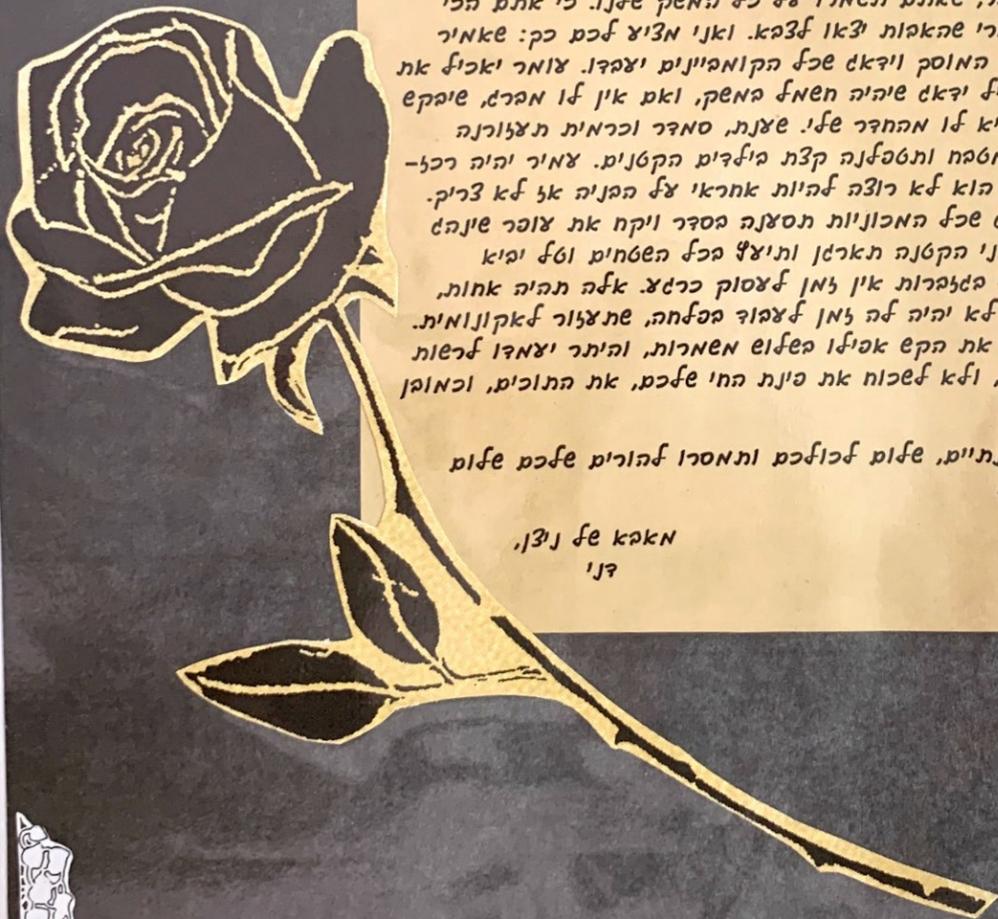
כל אחד מאיתנו מח לוקבא מכתבים וציורים חכם, ואנחנו אפילו
תלנו את הציורים שקיבלנו מהילדים על לוח גדול במרכז
המאהל. כולם מסתכלים ומאשרים על שכל הילדים בארץ
כותבים לנו. אני תליתי את הציור של ניצן ונראה לי שהוא היפה
מכולם.

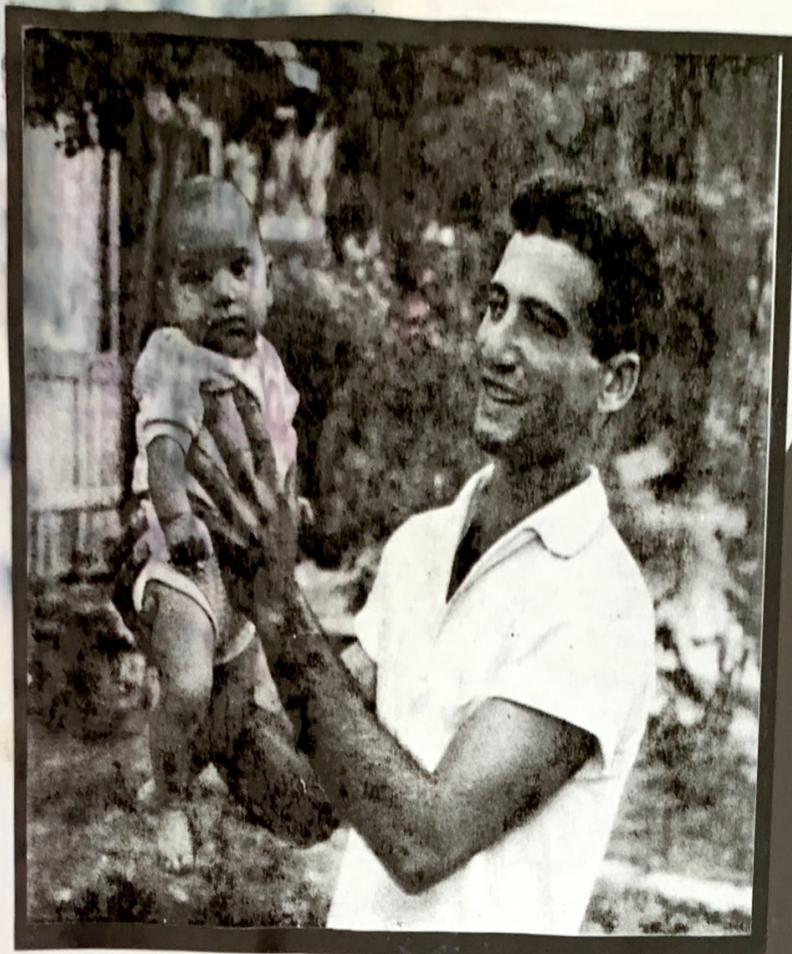
בצרב, לפצעים, אנחנו מתאספים ושרים ליד המדורה ואפילו
צולים תפוחי-אדמה. אחרי המדורה הולך כל אחד לישון וחושב
על הילדים שפית; שלא ירעו את אמא, שינו טוב, שאפילו
יקומו וישיע בבוקר וישתו את כל החלב שבספל.

וחשוב ביותר, שאתם תשמרו על כל המשק שלנו. כי אתם הכי
חשובים אחרי שהאבות יצאו לצבא. ואני מציע לכם כך: שאמיר
יהיה מנהל המוסק וידאש שכל הקומביינים יצמדו. צומר יאכיל את
הפירות, אייל ידאש שיהיה חמא במשק, ואם אין לו מברג, שיבקש
מניצן שתביא לו מהחדר שלי. שצנת, סמדר וכרמית תצלוננה
במחסן ובמטבח ותטבלנה קצת בילדים הקטנים. צמיר יהיה רכב-
משק, ואם הוא לא רוצה להיות אחראי על הפניה אז לא צריך.
אופיר ידאש שכל המכונות תסצנה בסדר ויקח את צובר שניהם
בדודג'. ניצני הקטנה תארשן ותיצץ בכל השטחים וטל יביא
אספקה, כי בפגרות אין זמן לצסוק כרצא. אלה תהיה אחות,
ודפנה אם לא יהיה לה זמן לצבוב בפלחה, שתצלור לאקונומית.
יאיר יכבוש את הקש אפילו בשלש משורות, והיתר יצמדו לרשות
הסידור, כן, ולא לשכוח את פינת החי שלכם, את התוכים, וכמוכן
את רקסי!

זה הכל פינתיים, שלום לכולכם ותמסרו להורים שלכם שלום
ולהתראות.

מאבא של ניצן,
דני

5.6.1967

לכל המשחה שלום,
כולל את כולם בשמחה ברנר ומצוקר צירני, ניצני ואת...

בצט לא מתחשק לי לכתוב, אבל מין חובה כנימית
הביאתני לומר שלום, ולבקש שתכתבו.

אבק, שדה חום והתנאים הם כפי שהם.

לכולכם נשיקות, ושלום לכל החברים

להתראות!

שלכם אבא דני

שיר שנכתב לדליה, אלמנתו של דניאל

בבית הקברות הצבאי

לאחותי הקטנה אין בגדי אלמנות.
עיניים יבשות. אינה בוכה
בשמלת הפרחים מהקיץ שעבר.
בין אקליפטוס לרעו חומה של יוטה מתוחה.

על-פי תהום החפירות המכוסות מכבר
בתוך הגדוד המחריש
אחותי. בשמלת הפרחים. מהקיץ שעבר.
מה היא יכולה לעשות?
כאן יש לה איש
אשר את השמלה לגזרתה בחר.

כאן מתחת לחורשה החגורה בשק
רובץ בהמתנת תמיד גדוד העפר
קרוע וחרוך פונה מהקוים אשר גזר.
שלוש פלוגות מכונסות. וכל אחד כל כך לבד
וקר.

"באופן יחסי אחוז האבדות אפסי"
מזל יקר.